

Konkarit pyörämarssilla

Edellisen kerran, kun olimme Jääkäriprikaatin Killan yhdessä Jääkäriprikaatin kanssa järjestämällä perinnepyörämarssilla Vaasasta Sodankylään vuonna 2004, olimme ensikertalaisia. Kuultuamme, että sama marssi järjestettäisiin nyt kahdeksan vuotta myöhemmin uudestaan, tällä kertaa Sodankylästä Vaasaan, olimme heti valmiina lähtemään mukaan.

Saavuimme Sodankylään maanantai-iltana ja rankan juna- ja bussimatkan jälkeen meidät haettiin suoraan rentouttavaan saunailtaan Jääkäriprikaatin rantasaunaan. Innokkaiden kanssapolkioiden lisäksi meitä tervehti infernaalinen määrä hyttysiä – kuulemma huippumäärä myös pohjoisen mittareilla arvioiden. Huomasimme heti, että marssin huollosta ja muonituksesta vastaisivat samat henkilöt kuin edelliselläkin kerralla, joten nämä asiat ainakin sujuisivat reissun aikana.

Saunalla meidät nähtyään Jääkäriprikaatin Killan sihteeri Pekka Heikkilä nakitti meidät taas kirjoittamaan jutun marssista Etupyörään – ja tällä kertaa emme edes ehtineet jäädä ensin kiinni luvottomasta iltavapaasta. Koska jääkärit eivät juuri aikaile, aikaa jutun toimittamiseen annettiin ruhtinaalliset kaksi päivää marssin päättymisen jälkeen.

Ennen ensimmäisen marssi-aamun marssikäskyä vietimme yön viihtyisässä kertausharjoitus-hotellissa, jossa oli tilavat ja pehmeät punkat. Matkaan tarvittavat varusteet aina pitkiä kalsareita myöten odottivat hyvässä järjestyksessä varustepussissa.

Aamu alkoi varuskunnan maittavalla aamiaisella, jonka jälkeen lähdimme valitsemaan tulevien päivien tärkeimmän työvälineen eli polkupyörän. Saavuimme paikalle viimeisten joukossa, eikä siten ollut suuri yllätys, että meille ei ollut enää tarjolla uudempia pehmeämpiä satuloita – takamus saattaisi siis olla hieman hellä alkupäivinä. Huolto oli tehnyt jälleen

hyvää työtä: pyörien kumit olivat kivikovat ja ketjut rasvattu. Oli selvää, että varusteisiin tämä reissu ei tulisi kaatumaan.

Kaikki oli valmista ja siirryimme malttamattomina odottamaan majuri Jari Haaviston marssikäskyä Joutselän perinneaukiolle. Jääkäri-

prikaatin komentaja eversti Petteri Koskinen lähti myös saattamaan joukkoa ensimmäiselle etapille virtaviivaisine pyöräilykypärineen. Sadekin malttoi odottaa alkamistaan marssikäskyyn ja näin siis myös Esteri lähti saatille. Lämpötilan ollessa +13 astetta ja marssivauhdin vähän päälle saman lukeman tajusimme, että olimme läheneet matkaan hieman liian kevyellä varustuksella edellisen reissun helteet mielessämme. Pitkien kal-

sareiden pakkaaminen mukaan ei välttämättä ollut liioittelua. Rovaniemeä lähestyttäessä keli ja miehet lämpenivät ja matkanteke alkoi maistua vanhaan malliin. Sodankylän hyttysetkin alkoivat vauhdissa hyytyä ja luovuttivat viestikapulan innokkaille etelän virkaveljilleen mäkäräisille.

Vuoden 2004 perinnemarssilla ryhmiä oli enemmän, joten nyt poljettavat osuudet olivat hieman pidempiä. Jo ensimmäisinä päivinä kävi kuitenkin ilmi, että polkijat olivat kovassa kunnossa ja suorastaan ahmivat itselleen lisäkilometrejä. Edellisestä kerrasta kertyneet lisä-

vuodet iässä näkyivät ainoastaan lisäkilometreinä mittarissa. Etappien jälkeisissä saunakeskusteluissa esille nousivat poljetut kilometrit, keskisykkeet ja keskituntinopeus. Uusi jääkärien sanonta kuuluiikin: kaverille ei jäädä poljetuissa kilometreissä.

Matkan edetessä kasarmimajoitukseen alkoi jo tottua ja kuorsaus alkoi kuulostaa rentouttavalta meren kohinalta. Toiselle osuudelle kohti Oulua lähdimme auringon paistaessa pilvettömältä taivaalta. Tiet kävivät tasaisemmiksi ja suorat pitkiksi, jolloin peesaamisen jalo taito korostui entisestään. Matkavauhti piti pitää nopeampana kuin paarmojen lentonopeus, mutta irtiottoja näissä maastoissa oli vaikea tehdä.

Seuraavana aamuna pyöräilijöiden nenien yhä punottaessa selvisi, ettei se johtunutkaan ran-

vahvistuksia saimme mukaan aina kenraalia myöten.

Viimeisenä marssipäivänä pääsimme nauttimaan silmiä hivelevästä seitsemän sillan tiestä. Keli oli marssipäivien kuumin ja vaikka bitumi sulii allamme, marssijoiden selkäranka ei. Pyöräilijöiden keskuudessa tultiinkin siihen tulokseen, että nestetankkausta oli syytä jatkaa myös illalla. Vaasaan saavuttiin aikataulun mukaisesti ilman suurempia henkilövahinkoja. Viimeinen rypistys alkoi lauantai-aamuna Vaasassa juhlaparaatiin valmistautumisella ja sehän kävi tältä porukalta jo rutiinilla. Parin kilometrin pyöräily Jääkärikivelle ja juhllisuudet hoidettiin sotilaallisella täsmällisyydellä.

Pyörämarssi on kotiseutumatkailua parhaimmillaan. Reissun aikana näkee ja kokee läheltä Suomen kauneuden, mutta myös sen

tasaunalla nautituista virvokkeista, vaan edellisen päivän auringonpaisteesta. Monille ensimmäinen etappi Lohtajalla olikin rasvakauppa. Emme ehtineet nauttia Kalajoen hiekkasärkistä kuin juomatauon verran, mutta Lohtajan särkät vetivät kyllä vertoja siviilirannoille.

Lohtajalla saimme evästystä viimeiselle etapille kohti Vaasaa munkkikahvien ja henkisen kannustuksen muodossa Killän Keski-Pohjanmaan osastolta ja lisä-

miten yhteiskunta on muuttunut. Matkan varrelle osui useita toimintansa lopettaneita liikeyrityksiä ja kilometrikaupalla hiljentyntä maaseutua. Tällä reissulla ei enää jaksanut luvattomille iltalomille lähteä – sen verran matkan rasitukset ja ikä vaativat veronsa. Toivottavasti saamme tuleville marseille mukaan nuoria ja vetreitä osallistujia, jotka jaksavat hoitaa senkin puolen paremmin!